

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

7 decembrie 2010*

În cauza T-49/07,

Sofiane Fahas, cu domiciliul în Mielkendorf (Germania), reprezentat de F. Zillmer,
avocat,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat inițial de domnul M. Bishop, de doamna
E. Finnegan și de domnul S. Marquardt și ulterior de domniile Bishop, J.-P. Hix și de
doamna Finnegan, în calitate de agenți,

pârât,

* Limba de procedură: germana.

susținut de

Republica Italiană, reprezentată de doamna I. Bruni, în calitate de agent, asistată de G. Albenzio, avvocato dello Stato,

intervenientă,

având ca obiect, pe de o parte, o cerere de anulare în parte, în ultimul rând, a Deciziei 2008/583/CE a Consiliului din 15 iulie 2008 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsurile restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziei 2007/868/CE (JO L 188, p. 21), în măsura în care îl privește pe reclamant, precum și obligarea Consiliului să nu mai menționeze numele reclamantului în deciziile sale viitoare, în lipsa unei decizii judecătorești definitive, și, pe de altă parte, o cerere în despăgubire,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamnele I. Pelikánová, președinte, K. Jürimäe și domnul S. Soldevila Fragoso (raportor), judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 10 noiembrie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

- 1 La 28 septembrie 2001, Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite (denumit în continuare „Consiliul de Securitate”) a adoptat Rezoluția 1373 (2001) de stabilire a strategiilor de combatere prin toate mijloacele a terorismului și în special de combatere a finanțării acestuia. Articolul 1 litera c) din această rezoluție prevede, printre altele, că toate statele îngheață fără întârziere fondurile și alte active financiare ori resurse economice ale persoanelor care comit sau încearcă să comită acte teroriste, le facilitează sau participă la realizarea acestora, ale entităților care aparțin acestor persoane sau care sunt controlate de acestea și ale persoanelor și ale entităților care acționează în numele sau la indicațiile acestor persoane și entități.

- 2 Întrucât a considerat că era necesară o acțiune a Comunității Europene în vederea aplicării, conform obligațiilor care revin statelor sale membre în temeiul Cartei Organizației Națiunilor Unite, a Rezoluției 1373 (2001) a Consiliului de Securitate, Consiliul Uniunii Europene a adoptat, la 27 decembrie 2001, în temeiul articolelor

15 UE și 34 UE, Poziția comună 2001/930/PESC privind combaterea terorismului (JO L 344, p. 90, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 175) și Poziția comună 2001/931/PESC privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului (JO L 344, p. 93, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 179).

- 3 Conform articolului 1 alineatul (1) din Poziția comună 2001/931, aceasta se aplică „persoanelor, grupurilor și entităților implicate în acte de terorism, a căror listă este prevăzută în anexă”.

- 4 Conform articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, lista cuprinsă în anexă este întocmită pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o decizie de către o autoritate competentă față de persoanele, grupurile și entitățile vizate, fie că este vorba de inițierea unor cercetări sau a urmăririi penale pentru un act terorist ori de tentativa de a săvârși, de a participa la sau de a facilita un astfel de act, bazate pe probe sau indicii serioase și credibile, fie că este vorba de o condamnare pentru astfel de fapte. Prin „autoritate competentă” trebuie să se înțeleagă o autoritate judiciară sau, în cazul în care autoritățile judiciare nu au nicio competență în materie, o autoritate competentă echivalentă în acest domeniu.

- 5 Potrivit articolului 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, numele persoanelor și ale entităților incluse pe lista din anexă vor face obiectul unei revizuirii la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, pentru a se asigura că menținerea lor pe listă rămâne justificată.

- 6 Conform articolelor 2 și 3 din Poziția comună 2001/931, Comunitatea, acționând în limitele competențelor pe care i le conferă Tratatul CE, ordonă înghețarea fondurilor și a altor active financiare sau resurse economice ale persoanelor, grupurilor și entităților a căror listă este prevăzută în anexă și se asigură că aceste fonduri, active financiare sau resurse economice sau servicii financiare nu sunt, direct sau indirect, puse la dispoziția acestor persoane, grupuri și entități.

- 7 Considerând că era necesar un regulament în vederea punerii în aplicare la nivel comunitar a măsurilor prezentate în Poziția comună 2001/931, Consiliul a adoptat, la 27 decembrie 2001, în temeiul articolelor 60 CE, 301 CE și 308 CE, Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 al Consiliului din 27 decembrie 2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului (JO L 344, p. 70, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 169). Reiese din acest regulament că, sub rezerva derogărilor pe care le autorizează, se îngheață toate fondurile deținute de o persoană fizică sau juridică, grup sau entitate inclusă pe lista menționată la articolul 2 alineatul (3). De asemenea, se interzice punerea unor servicii financiare la dispoziția acestor persoane, grupuri sau entități. Consiliul, hotărând în unanimitate, stabilește, revizuieste și modifică lista persoanelor, a grupurilor și a entităților cărora li se aplică prezentul regulament, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatele (4)-(6) din Poziția comună 2001/931.

- 8 Lista inițială a persoanelor, a grupurilor și a entităților cărora li se aplică Regulamentul nr. 2580/2001 a fost stabilită prin Decizia 2001/927/CE a Consiliului din 27 decembrie 2001 privind instituirea listei prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 (JO L 344, p. 83).

- 9 De la momentul respectiv, Consiliul a adoptat diferite poziții comune și decizii prin care a actualizat listele prevăzute de Poziția comună 2001/931 și, respectiv, de Regulamentul nr. 2580/2001.

Istoricul cauzei

- 10 Reclamantul, domnul Sofiane Fahas, este un resortisant algerian care din anul 1990 locuiește în Republica Federală Germania și, la 18 septembrie 2003, s-a căsătorit cu o resortisantă germană.
- 11 La 9 octombrie 2000, judecătorul de instrucție din Napoli (Italia) a emis un mandat de arestare preventivă împotriva reclamantului. În mandatul menționat, reclamantul este acuzat că a participat la un complot în vederea creării în Italia a unei celule a grupului „Al-Takfir și Al-Hijra” (Al Takfir Wal Hijra), care din anul 1992 desfășoară activități în Algeria și care susține activități teroriste, și este acuzat de asemenea de trafic de arme și de falsificare de documente în beneficiul unor grupuri teroriste din Algeria. Prin ordonanța din 30 mai 2008, Giudice dell’udienza preliminare del Tribunale di Napoli (instanța care judecă în ședință prealabilă a Tribunalului Napoli) a trimis reclamantul la completul de judecată al aceluiași tribunal, pentru patru infracțiuni penale, dintre care trei infracțiuni săvârșite în legătură cu organizația teroristă menționată mai sus.
- 12 Prin Poziția comună 2002/976/PESC din 12 decembrie 2002 de actualizare a Poziției comune 2001/931 și de abrogare a Poziției comune 2002/847/PESC (JO L 337, p. 93), Consiliul a actualizat lista persoanelor, a grupurilor și a entităților cărora li

se aplică Poziția comună 2001/931. Punctul 1 din anexa la Poziția comună 2002/976 menționează pentru prima dată numele reclamantului, care este indicat după cum urmează:

„FAHAS, Sofiane Yacine, născut la 10.9.1971 în Alger (Algeria) (membru al-Takfir și al al-Hijra).”

- 13 Începând din 12 decembrie 2002, s-au succedat numeroase decizii care includ numele reclamantului în lista prevăzută la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 (denumită în continuare „lista în litigiu”) și care au determinat în special înghețarea fondurilor acestuia. Se impune prezentarea deciziilor care au făcut obiectul unor precizări efectuate de părțile la prezentul litigiu.

- 14 La 12 decembrie 2002, Consiliul a adoptat Decizia 2002/974/CE, de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2002/848/CE (JO L 337, p. 85). Conform articolului 1 din Decizia 2002/974, numele reclamantului figurează pe lista în litigiu.

- 15 La 2 aprilie 2004, Consiliul a adoptat Poziția comună 2004/309/PESC, de actualizare a Poziției comune 2001/931 și de abrogare a Poziției comune 2003/906/PESC (JO L 99, p. 61). Numele reclamantului figurează pe lista anexată. În aceeași zi, Consiliul a adoptat Decizia 2004/306/CE de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2003/902/CE (JO L 99, p. 28).

- 16 Conform Deciziei 2006/379/CE din 29 mai 2006 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2005/930/CE (JO L 144, p. 21, Ediție specială, 18/vol. 5, p. 97), numele reclamantului continuă să figureze pe lista în litigiu.
- 17 În Decizia 2006/1008/CE din 21 decembrie 2006 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 (JO L 379, p. 123, Ediție specială, 18/vol. 6, p. 66, rectificare în JO 2007, L 150, p. 16), Consiliul a constatat că un anumit număr de alte persoane, grupuri și entități ar trebui să fie adăugate pe lista în litigiu stabilită prin Decizia 2006/379, fără ca aceasta să fie abrogată. Numele reclamantului nu este menționat în Decizia 2006/1008.
- 18 Prin Decizia 2008/583/CE a Consiliului din 15 iulie 2008 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2007/868/CE (JO L 188, p. 21, denumită în continuare „decizia atacată”), numele reclamantului continuă să figureze pe lista în litigiu.

Procedura și concluziile părților

- 19 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 20 februarie 2007, reclamantul a introdus prezenta acțiune.
- 20 Acțiunea a fost inițial îndreptată împotriva Deciziei 2002/848 și a tuturor deciziilor adoptate ulterior, inclusiv Decizia 2006/1008.

- 21 La 30 martie 2007, reclamantul a îndreptat neregularitățile care afectau cererea introductivă și s-a îndreptat exclusiv împotriva Deciziei 2006/1008.
- 22 Printr-un act separat depus la grefa Tribunalului la 20 iunie 2007, Consiliul a invocat, în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, o excepție de inadmisibilitate. Prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 22 septembrie 2008, excepția de inadmisibilitate a fost unită cu fondul.
- 23 La 1 octombrie 2008, Tribunal a solicitat reclamantului, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură, să precizeze dacă, ținând cont de adoptarea deciziei atacate, acesta din urmă dorea să modifice concluziile și motivele pe care le formulase. La 17 octombrie 2008, reclamantul și-a modificat concluziile în vederea îndreptării acțiunii exclusiv împotriva deciziei atacate.
- 24 Printr-un act depus la grefa Tribunalului la 2 aprilie 2009, Republica Italiană a solicitat să intervină în prezenta cauză în susținerea concluziilor Consiliului. În urma ascultării părților, președintele Camerei a doua a Tribunalului, prin Ordonanța din 14 mai 2009, a admis această cerere de intervenție în temeiul articolului 116 alineatul (6) din Regulamentul de procedură.

25 Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate în măsura în care aceasta îl vizează și constatarea faptului că nu îi este aplicabilă;

- obligarea Consiliului să nu îl menționeze pe reclamant în decizii viitoare adoptate de Consiliu de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 care vor fi ulterioare deciziei atacate, atât timp cât nu s-a constatat printr-o decizie judecătorească devenită definitivă că acesta este membru „Al-Takfir” și „Al-Hijra” sau că susține în alt mod terorismul;

- obligarea Consiliului să îi plătească o sumă, destinată să acopere prejudiciul suferit, care nu ar trebui să fie inferioară valorii de 2000 de euro;

- obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

26 Consiliul solicită Tribunalului:

- respingerea ca nefondată a cererii reclamantului având ca obiect anularea deciziei atacate;

- respingerea ca inadmisibilă sau în orice caz ca nefondată a cererii în despăgubire formulate de reclamant;

- respingerea ca inadmisibilă a cererii de emitere a unei somații prezentate de reclamant;

- obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

²⁷ Republica Italiană susține concluziile formulate de Consiliu.

În drept

1. Cu privire la cererea de anulare a deciziei atacate

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la cererea de emitere a unei somații

²⁸ Consiliul invocă inadmisibilitatea cererii reclamantului care constă, în esență, în a-i pune în vedere să nu înscrie numele său pe liste viitoare atât timp cât nu a fost adoptată o decizie judecătorească definitivă prin care se constată că acesta susține terorismul.

- 29 Această cerere trebuie interpretată ca o cerere de emiteră a unei somații adresate Consiliului. În această privință, trebuie amintit că, în cadrul unei acțiuni întemeiate pe articolul 230 CE, Tribunalul nu este competent să adreseze somații instituțiilor (a se vedea în acest sens Ordonanța Tribunalului din 29 noiembrie 1993, Koelman/Comisia, T-56/92, Rec., p. II-1267, punctul 18, și Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 1998, European Night Services și alții/Comisia, T-374/94, T-375/94, T-384/94 și T-388/94, Rec., p. II-3141, punctul 53).
- 30 În consecință, cererea de emiteră a unei somații către Consiliu trebuie respinsă ca fiind inadmisibilă.

Cu privire la calitatea reclamantului pentru a exercita acțiunea împotriva deciziei atacate inițial

— Argumentele părților

- 31 În opinia Consiliului, acțiunea este inadmisibilă în ceea ce privește cererea de anulare a Deciziei 2006/1008, întrucât reclamantul nu este vizat în mod individual de aceasta, numele său nefiind cuprins în anexă. Consiliul apreciază că Decizia 2006/1008 nu abrogă Decizia 2006/379, ci doar adaugă nume la lista stabilită prin această din urmă

decizie, care rămâne în vigoare. Potrivit Consiliului, modificarea concluziilor nu poate avea un efect asupra caracterului inadmisibil al acțiunii inițiale.

- ³² Reclamantul afirmă că acțiunea formulată împotriva Deciziei 2006/1008 este admisibilă, întrucât aceasta îl privește în mod individual, în pofida faptului că nu se menționează în mod expres numele său. Reclamantul consideră Decizia 2006/1008 ca o extensie a listei cuprinse în anexa la Decizia 2006/379.

— Aprecierea Tribunalului

- ³³ Consiliul invocă inadmisibilitatea acțiunii formulate împotriva Deciziei 2006/1008, pentru motivul că reclamantul nu este menționat în cuprinsul acesteia. Astfel, trebuie constatat că Decizia 2006/1008 nu menționează în mod expres numele reclamantului. Așadar, trebuie examinat dacă acesta este vizat în mod direct și individual de respectiva decizie. În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, un alt subiect decât destinatarul unui act nu poate pretinde că este vizat individual, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, decât în cazul în care acest act îi aduce atingere în temeiul anumitor calități care îi sunt specifice sau al unei situații de fapt care îl caracterizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, îl individualizează într-un mod analog cu destinatarul (Hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, p. 223).

- ³⁴ În prealabil, trebuie arătat că Decizia 2006/1008 nu abrogă Decizia 2006/379, ci adaugă anumite nume și entități pe lista stabilită de această din urmă decizie.

- 35 Aprecierea admisibilității acțiunii formulate împotriva Deciziei 2006/1008 trebuie efectuată în lumina a două considerații principale. În primul rând, Consiliul are obligația să revizuiască lista în litigiu cel puțin o dată pe semestru conform articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și articolului 1 alineatul (6) din Poziția Comună 2001/931. În al doilea rând, rezultă din cuprinsul considerentului (2) al Deciziei 2006/1008 că aceasta completează lista stabilită prin Decizia 2006/379, fără a o abroga. Aceasta constituie o manifestare a voinței Consiliului de a menține reclamantul pe lista în litigiu, având drept consecință menținerea înghețării fondurilor sale. Întrucât acesta din urmă a fost vizat de Decizia 2006/379, trebuie considerat, așadar, că este vizat în mod direct și individual și de Decizia 2006/1008.
- 36 Rezultă din considerațiile anterioare că excepția de inadmisibilitate invocată de Consiliu trebuie respinsă și că acțiunea trebuie considerată admisibilă în măsura în care vizează Decizia 2006/1008, conform jurisprudenței Othman (Hotărârea Tribunalului din 11 iunie 2009, Othman/Consiliul și Comisia, T-318/01, Rep., p. II-1627, punctul 53). Trebuie considerat că și cererea de modificare a concluziilor din 17 octombrie 2008 este, așadar, admisibilă și că prezenta acțiune privește legalitatea deciziei atacate, aspect pe care ambele părți îl recunosc, astfel cum s-a menționat în procesul-verbal al ședinței.

Cu privire la fond

- 37 Criticile formulate de reclamant trebuie regrupate în două motive, și anume, în primul rând, un motiv întemeiat pe încălcarea drepturilor sale fundamentale și a obligației de motivare și, în al doilea rând, un motiv întemeiat pe existența unei erori de apreciere și a unui abuz de putere săvârșit de Consiliu.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea drepturilor fundamentale și a obligației de motivare

— Argumentele părților

³⁸ Reclamantul consideră că garantarea dreptului la apărare vizează să asigure buna exercitare a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă. Regulamentul nr. 2580/2001 și Poziția comună 2001/931, la care face trimitere regulamentul menționat, nu ar prevedea o procedură pentru comunicarea deciziei atacate și a elementelor incriminatorii care au determinat menționarea reclamantului pe lista în litigiu. Acest regulament nu ar prevedea nici ascultarea prealabilă sau ulterioară a persoanei interesate care ar putea determina ștergerea numelui său de pe lista în litigiu. Reclamantul consideră că nu a fost, așadar, în niciun moment în măsură să își prezinte apărarea cu privire la menționarea numelui său pe lista în litigiu. În opinia reclamantului, întrucât prin decizia atacată s-a prevăzut înghețarea fondurilor sale, i s-au aplicat sancțiuni economice și financiare. În temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, dreptul la apărare ar constitui un principiu fundamental al dreptului comunitar care trebuie garantat în orice moment.

³⁹ Rezoluția 1373 (2001) a Consiliului de Securitate nu ar stabili nicio procedură care să permită contestarea măsurilor de înghețare a fondurilor. Ar reveni statelor membre ale Organizației Națiunilor Unite obligația să identifice în mod concret care sunt persoanele, grupurile și entitățile ale căror fonduri trebuie înghețate în temeiul acestei rezoluții. Întrucât este necesară o apreciere discreționară din partea Comunității, respectarea dreptului la apărare al persoanelor interesate s-ar impune în principiu

instituțiilor comunitare (Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2006, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul*, T-228/02, Rec., p. II-4665, denumită în continuare „Hotărârea OMPI”, punctul 101 și următoarele).

- ⁴⁰ De altfel, adoptarea unei decizii de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 ar încălca dreptul reclamantului la o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor pe care le are în temeiul ordinii juridice comunitare. Motivele concrete care justifică menționarea numelui său în lista în litigiu nu i-ar fi fost comunicate, împiedicându-l astfel să formuleze în mod util acțiunea la Tribunal.
- ⁴¹ Reclamantul invocă articolul 253 CE, care ar impune Consiliului să motiveze actele pe care le adoptă. Decizia atacată nu ar fi motivată. În temeiul unei jurisprudențe constante, obligația de a motiva actele cauzatoare de prejudiciu ar avea drept scop să furnizeze o informație suficientă persoanei interesate. Aceasta din urmă ar trebui să poată stabili dacă decizia este bine fundamentată sau dacă este, eventual, afectată de un viciu. Este singurul mod pentru persoana interesată de a verifica dacă poate contesta validitatea acesteia în fața instanței comunitare și pentru această instanță de a-și exercita controlul de legalitate (Hotărârea Curții din 2 octombrie 2003, *Corus UK/Comisia*, C-199/99 P, Rec., p. I-11177, punctul 145). În plus, actul cauzator de prejudiciu nu ar fi fost notificat reclamantului. În sfârșit, acesta consideră că referirea făcută de Consiliu la procedura de cercetare inițiată împotriva sa în Italia nu constituie o motivare suficientă.
- ⁴² Cu titlu preventiv, reclamantul afirmă că menționarea articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și a articolului 1 alineatele (4) și (6) din Poziția comună 2001/931 nu constituie o motivare suficientă a deciziei atacate.

- 43 În răspunsul formulat la o întrebare scrisă adresată de Tribunal, reclamantul invocă, fără alte precizări, o încălcare a principiilor generale de drept comunitar care ar decurge din dreptul la un proces echitabil, din dreptul la o instanță imparțială, din principiul prezumției de nevinovăție și din dreptul de proprietate, astfel cum sunt protejate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”). În sfârșit, în cadrul replicii, reclamantul invocă faptul că îi este interzis să muncească.
- 44 Consiliul, susținut de intervenientă, contestă toate argumentele invocate de reclamant în susținerea primului motiv.

— Aprecierea Tribunalului

- 45 Conform unei jurisprudențe constante, drepturile fundamentale sunt parte integrantă a principiilor generale de drept a căror respectare este asigurată de către instanța comunitară. În acest scop, Curtea și Tribunalul se inspiră din tradițiile constituționale comune statelor membre, precum și din indicațiile oferite de instrumentele internaționale privind protecția drepturilor omului la care statele membre au colaborat sau au aderat. În acest sens, CEDO are o semnificație specială (a se vedea Hotărârea Curții din 26 iunie 2007, *Ordre des barreaux francophones et germanophone și alții*, C-305/05, Rep., p. I-5305, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 46 Rezultă de asemenea din jurisprudență că respectarea drepturilor omului constituie o condiție a legalității actelor comunitare (Avizul Curții din 28 martie 1996, 2/94, Rec., p. I-1759, punctul 34) și că nu pot fi admise în Comunitate măsuri incompatibile cu

respectarea acestora (a se vedea Hotărârea Curții din 12 iunie 2003, Schmidberger, C-112/00, Rec., p. I-5659, punctul 73 și jurisprudența citată).

⁴⁷ Cu privire la respectarea dreptului la apărare, conform unei jurisprudențe constante, în orice procedură inițiată împotriva unei persoane susceptibilă să conducă la adoptarea unui act care îi cauzează un prejudiciu, respectarea dreptului la apărare constituie un principiu fundamental al dreptului comunitar și trebuie asigurată chiar și în absența unei reglementări privind procedura în discuție. Acest principiu impune ca oricărei persoane căreia i se poate aplica o sancțiune să i se dea posibilitatea să își prezinte în mod util punctul de vedere în legătură cu elementele incriminării reținute împotriva sa pentru justificarea sancțiunii (a se vedea Hotărârea OMPI, punctul 91 și jurisprudența citată).

⁴⁸ În contextul unei decizii de înghețare a fondurilor, principiul general al respectării dreptului la apărare impune, exceptând cazul în care considerații imperative referitoare la siguranța Comunității sau a statelor membre ori la desfășurarea relațiilor lor internaționale se opun, ca elementele incriminării să fie comunicate persoanei interesate în măsura posibilului fie concomitent cu, fie cât se poate de repede după adoptarea unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor. Sub aceleași rezerve, orice decizie ulterioară de înghețare a fondurilor trebuie să fie precedată, în principiu, de o comunicare a noilor elemente incriminării și de o ascultare (Hotărârea OMPI, punctul 137).

⁴⁹ În speță, la 3 ianuarie 2008, Consiliul a trimis reclamantului o expunere a motivelor, ulterior adoptării Deciziei 2007/868/CE a Consiliului din 20 decembrie 2007 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2007/445/CE (JO L 340, p. 100), al cărui text era identic cu cel al deciziilor anterioare care menționau numele său. Reclamantul a formulat observații într-o scrisoare din 14 martie 2008. Consiliul a examinat conținutul acesteia înainte

de a decide să mențină, prin decizia atacată, numele reclamantului pe lista în litigiu. În scrisoarea trimisă reclamantului la 15 iulie 2008, care includea atât decizia atacată, cât și o expunere a motivelor identică celei din deciziile anterioare care menționau numele său, Consiliul a precizat că, în urma examinării scrisorii reclamantului din 14 martie 2008, considera că în dosar nu exista niciun element nou care să justifice o modificare a poziției sale și că rămâne valabilă motivarea comunicată anterior reclamantului. Rezultă din aceasta că, în ceea ce privește dreptul de a fi ascultat, Consiliul i-a dat ocazia reclamantului să formuleze observații privind expunerea de motive.

- 50 Reiese din considerațiile anterioare că critica întemeiată pe încălcarea dreptului la apărare al reclamantului și în special a dreptului său de a fi ascultat trebuie respinsă.
- 51 În ceea ce privește încălcarea obligației de motivare invocată de reclamant, aceasta constituie corolarul principiului respectării dreptului la apărare. În această privință, trebuie amintit că obligația de a motiva un act cauzator de prejudiciu are ca scop, pe de o parte, să acorde persoanei interesate o indicație suficientă pentru a afla dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței comunitare și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv (Hotărârea Curții Corus UK/Comisia, citată anterior, punctul 145, și Hotărârea Curții din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 462).
- 52 În Hotărârea OMPI (punctele 138-151), Tribunalul a definit obiectul garanției inerente obligației de motivare, în contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, precum și limitările acestei garanții care pot fi impuse în mod legitim persoanelor interesate într-un astfel de context.

- 53 Rezultă în special din cuprinsul punctelor 143-146 și 151 din Hotărârea OMPI că atât motivarea unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, cât și motivarea deciziilor subsecvente trebuie să privească nu numai condițiile legale de aplicare a Regulamentului nr. 2580/2001, în special existența unei decizii naționale adoptate de către o autoritate competentă, ci și motivele specifice și concrete pentru care Consiliul consideră, în exercitarea puterii sale de apreciere discreționare, că persoana interesată trebuie să facă obiectul unei măsuri de înghețare a fondurilor.
- 54 Pe de altă parte, reiese atât din cuprinsul punctului 145 din Hotărârea OMPI, cât și din articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, la care face trimitere și articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, că deciziile subsecvente de înghețare a fondurilor trebuie să fie precedate de o „revizuire” a situației persoanei interesate pentru a se asigura că menținerea sa pe lista în litigiu „rămâne justificată”, dacă este cazul pe baza unor noi informații sau probe.
- 55 În această privință, Tribunalul a precizat totuși că, în cazul în care motivele unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor sunt, în esență, aceleași cu cele invocate cu ocazia unei decizii precedente, o simplă declarație în acest sens poate fi suficientă, în special atunci când persoana interesată este un grup sau o entitate (Hotărârea Tribunalului din 30 septembrie 2009, Sison/Consiliul, T-341/07, Rep., p. II-3625, punctul 62 și jurisprudența citată).
- 56 În speță, rezultă din expunerea motivelor care însoțește scrisoarea de notificare a deciziei atacate că înscrierea numelui reclamantului pe lista în litigiu se întemeiază pe faptul că, la 9 octombrie 2000, judecătorul de instrucție din Napoli a eliberat un mandat de arestare preventivă împotriva sa. Reclamantul este acuzat că a participat la un complot în vederea creării în Italia a unei celule a grupului „Al-Takfir și Al-Hijra”

(Al Takfir Wal Hijra), care din anul 1992 activează în Algeria și care susține activități teroriste, și este acuzat de asemenea de trafic de arme și de falsificare de documente în beneficiul unor grupuri teroriste din Algeria. Această cercetare judiciară italiană era în curs, fapt ce a justificat includerea reclamantului pe lista în litigiu anexată la Poziția comună 2001/931.

57 În rest, trebuie amintită puterea de apreciere largă de care dispune Consiliul în ceea ce privește elementele care trebuie luate în considerare în vederea adoptării sau a menținerii unei măsuri de înghețare a fondurilor. În aceste condiții, nu se poate impune Consiliului să indice mai specific modul în care înghețarea fondurilor reclamantului contribuie, concret, la combaterea terorismului sau să furnizeze probe care să urmărească demonstrarea faptului că persoana interesată și-ar putea utiliza fondurile pentru a săvârși sau a facilita în viitor săvârșirea unor acte de terorism (Hotărârea OMPI, punctul 159, și Hotărârea Sison/Consiliul, citată anterior, punctele 65 și 66).

58 Ținând cont de aceste elemente privind situația de fapt, critica întemeiată pe încălcarea obligației de motivare trebuie să fie respinsă.

59 Pe de altă parte, reclamantul susține că nu a beneficiat de o protecție jurisdicțională efectivă. Conform unei jurisprudențe constante, principiul protecției jurisdicționale efective constituie un principiu general al dreptului comunitar, care decurge din tradițiile constituționale comune ale statelor membre și care a fost consacrat la articolele 6 și 13 din CEDO, acest principiu fiind, de altfel, reafirmat și la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la 7 decembrie 2000 la Nisa (JO C 364, p. 1) (Hotărârea Curții din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, Rep., p. I-2271, punctul 37).

- 60 În plus, având în vedere jurisprudența Curții în alte domenii (Hotărârea Curții din 15 octombrie 1987, Heylens și alții, 222/86, Rec., p. 4097, punctul 15, și Hotărârea Curții Dansk Rørindustri și alții/Comisia, citată anterior, punctele 462 și 463), în speță, trebuie să se concluzioneze că eficacitatea controlului jurisdicțional, care trebuie să se refere în special la legalitatea motivelor pe care se întemeiază, în cazul de față, includerea numelui unei persoane sau a unei entități în lista în litigiu anexată la Poziția comună 2001/931 și care antrenează impunerea în privința persoanei interesate a unui ansamblu de măsuri restrictive, presupune că autoritatea comunitară în cauză este obligată să comunice aceste motive persoanei sau entității vizate, în măsura posibilului, fie în momentul în care este decisă această includere, fie, cel puțin, cât mai rapid posibil după includere, pentru a le permite acestor destinatari exercitarea în termen a dreptului lor la acțiune. În ceea ce privește deciziile subsecvente de înghețare a fondurilor adoptate de Consiliu în cadrul revizuirii la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, a justificării menținerii persoanelor interesate pe lista în litigiu, prevăzute la articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, nu mai este necesar să se garanteze un efect de surpriză pentru a asigura eficacitatea sancțiunilor. În consecință, orice decizie subsecventă de înghețare a fondurilor trebuie precedată de o nouă posibilitate de ascultare și, dacă este cazul, de o comunicare a noilor elemente incriminatorii (Hotărârea OMPI, punctul 131; a se vedea în această privință și Hotărârea Curții din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, Rep., p. I-6351, punctul 338, și Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2007, Sison/Consiliul, T-47/03, nepublicată în Repertoriu, punctele 212 și 213).
- 61 Rezultă din cuprinsul punctelor 55 și 56 de mai sus că reclamantului i s-a comunicat decizia atacată și o expunere a motivelor printr-o scrisoare având aceeași dată precum cea a adoptării deciziei menționate. Procedând astfel, Consiliul a permis reclamantului să își apere drepturile și să decidă în cunoștință de cauză dacă era util să sesizeze instanța comunitară, precum și să îi dea acesteia din urmă posibilitatea deplină să exercite controlul legalității deciziei atacate.
- 62 Rezultă din considerațiile anterioare că, în speță, critica întemeiată pe încălcarea dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă trebuie să fie respinsă.

- 63 În ceea ce privește principiul prezumției de nevinovăție, prevăzut la articolul 6 alineatul (2) din CEDO și la articolul 48 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii, trebuie constatat că acesta constituie un drept fundamental care conferă particularilor drepturi a căror respectare este garantată de instanța comunitară (Hotărârea Tribunalului din 4 octombrie 2006, Tillack/Comisia, T-193/04, Rec., p. II-3995, punctul 121, și Hotărârea Tribunalului din 12 octombrie 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, T-474/04, Rep., p. II-4225, punctul 75).
- 64 Respectarea prezumției de nevinovăție presupune ca orice persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni să fie prezumată nevinovată până în momentul în care vinovăția ei a fost legal stabilită. Totuși, acest principiu nu se opune adoptării unor măsuri asigurătorii care nu constituie sancțiuni și nu prejudică în niciun mod nevinovăția sau culpabilitatea persoanei vizate de acestea. Astfel de măsuri asigurătorii trebuie, între altele, să fie prevăzute de lege, să fie adoptate de o autoritate competentă și să prezinte un caracter limitat în timp (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 2 septembrie 2009, El Morabit/Consiliul, T-37/07 și T-323/07, nepublicată în Repertoriu, punctul 40).
- 65 Articolul 2 din Poziția comună 2001/931 prevede că Comunitatea ordonă înghețarea fondurilor persoanelor, grupurilor și entităților cuprinse în lista prevăzută la articolul 1 alineatul (4) din poziția comună menționată. În acest temei, înghețarea fondurilor la care este supus reclamantul este prevăzută de legislația comunitară.
- 66 Conform articolului 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, Consiliul are sarcina să revizuiască lista la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, pentru a se asigura că menținerea pe listă a numelor persoanelor și entităților vizate rămâne justificată. Cu acest titlu, înghețarea fondurilor la care este supus reclamantul a fost adoptată de o autoritate competentă și are un caracter limitat în timp.

- 67 În plus, trebuie arătat că măsurile restrictive în discuție adoptate de Consiliu în cadrul combaterii terorismului nu determină confiscarea activelor persoanelor interesate în calitate de produse rezultate în urma unei fapte penale, ci înghețarea ca măsură asigurătorie. În consecință, aceste măsuri nu constituie o sancțiune și nu implică, pe de altă parte, nicio acuzație de această natură (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2007, Sison/Consiliul, citată anterior, punctul 101).
- 68 Astfel, decizia Consiliului, care rezultă în special dintr-o decizie a unei autorități naționale competente, nu constituie o constatare în sensul că o încălcare a fost efectiv săvârșită, ci este adoptată în cadrul și în vederea unei proceduri de natură administrativă care are o funcție asigurătorie și drept unic scop să permită Consiliului să continue în mod eficient combaterea finanțării terorismului.
- 69 În această privință, trebuie arătat că, într-o situație în care își găsește aplicarea articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, dispoziții care instituie o formă de cooperare specifică între Consiliu și statele membre în cadrul combaterii terorismului, acest principiu determină, pentru Consiliu, obligația de a urma pe cât posibil aprecierea autorității naționale competente, cel puțin dacă este vorba de o autoritate judiciară, în special în ceea ce privește existența unor „probe sau indicii serioase și credibile” pe care se bazează decizia acesteia (Hotărârea OMPI, punctul 124).
- 70 Rezultă din situația de fapt din speță că Consiliul a acționat conform articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și Regulamentului nr. 2580/2001. Prin faptul

că s-a întemeiat pe decizia unui judecător de instrucție dintr-un stat membru și prin faptul că, prin scrisoarea din 15 iulie 2008, a informat reclamantul cu privire la motivele includerii sale în lista în litigiu, Consiliul a respectat obligațiile care îi revin conform reglementării comunitare.

- 71 Rezultă din toate considerațiile anterioare că, în speță, critica întemeiată pe încălcarea principiului prezumției de nevinovăție trebuie să fie respinsă.
- 72 Cu privire la pretinsa încălcare a dreptului la o instanță imparțială și la respectarea dreptului la un proces echitabil, reclamantul nu a furnizat elemente suficiente în susținerea argumentelor sale. Aceste critici trebuie respinse în temeiul articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. În orice caz, trebuie amintit că Tribunalul nu este competent să controleze respectarea procedurii penale naționale. Astfel, un asemenea control nu revine decât autorităților italiene sau instanței naționale competente, în temeiul acțiunii formulate de persoana interesată. De asemenea, în principiu, nu revine Consiliului obligația de a se pronunța asupra corectitudinii procedurii inițiate împotriva persoanei interesate și care s-a finalizat cu adoptarea deciziei menționate, prevăzută de legislația aplicabilă a statului membru, sau asupra respectării de către autoritățile naționale a drepturilor fundamentale ale persoanei interesate. Această competență revine, astfel, exclusiv instanțelor naționale competente sau, dacă este cazul, Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea Hotărârea OMPI, punctul 121, și, prin analogie, Hotărârea Tribunalului din 10 aprilie 2003, *Le Pen/Parlamentul European*, T-353/00, Rec., p. II-1729, punctul 91, menționată în recurs prin Hotărârea Curții din 7 iulie 2005, *Le Pen/Parlamentul European*, C-208/03 P, Rec., p. I-6051).
- 73 În ceea ce privește restricțiile aduse dreptului de proprietate și dreptului de a exercita o activitate economică, invocate de reclamant, trebuie să se observe că, potrivit unei

jurisprudențe constante, drepturile fundamentale nu sunt prerogative absolute și că exercitarea lor poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general urmărite de Comunitate. Astfel, orice măsură restrictivă economică sau financiară presupune, prin definiție, consecințe care afectează dreptul de proprietate și libera exercitare a activităților profesionale, cauzând astfel prejudicii în special entităților care exercită activitățile pe care măsurile restrictive amintite urmăresc să le împiedice. Importanța obiectivelor urmărite de reglementarea în litigiu este de natură să justifice consecințele negative, chiar considerabile, pentru anumiți agenți economici (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 30 iulie 1996, Bosphorus, C-84/95, Rec., p. I-3953, punctele 21-23, și Hotărârea Curții Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, citată anterior, punctele 355 și 361).

⁷⁴ În speță, libertatea de a exercita o activitate economică, precum și dreptul de proprietate al reclamantei sunt restrânse într-o măsură considerabilă prin adoptarea deciziei atacate, întrucât aceasta nu poate să dispună de fondurile sale de pe teritoriul Comunității dacă nu există autorizații speciale. Cu toate acestea, dată fiind importanța primordială a menținerii păcii și securității internaționale, inconveniente cauzate nu sunt inadecvate sau disproporționate în raport cu obiectivele urmărite, și aceasta cu atât mai mult cu cât articolul 5 din Regulamentul nr. 2580/2001 prevede anumite excepții care permit persoanelor vizate de măsurile de înghețare a fondurilor să facă față cheltuielilor esențiale (a se vedea în acest sens Hotărârea El Morabit/Consiliul, citată anterior, punctul 62).

⁷⁵ Rezultă din considerațiile anterioare că motivul întemeiat pe încălcarea drepturilor fundamentale și pe încălcarea obligației de motivare trebuie să fie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere și pe abuzul de putere

— Argumentele părților

- 76 În opinia reclamantului, referirea făcută de Consiliu la procedura judiciară italiană, suspendată din anul 2001, nu constituie o justificare suficientă de menținere a numelui său pe lista în litigiu. Reclamantul consideră că această procedură este încheiată și el însuși achitat.
- 77 Reclamantul invocă, așadar, o eroare de apreciere privind implicarea sa în activități teroriste și un abuz de putere săvârșit de Consiliu.
- 78 Consiliul, susținut de intervenientă, contestă toate argumentele invocate de reclamant în susținerea celui de al doilea motiv.

— Aprecierea Tribunalului

- 79 Cu privire la pretinsa eroare de apreciere invocată de reclamant, după cum a subliniat Tribunalul la punctele 115 și 116 din Hotărârea OMPI, elementele de fapt și de drept care pot condiționa aplicarea unei măsuri de înghețare a fondurilor în cazul unei persoane, a unui grup sau a unei entități sunt stabilite la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001.

80 În speță, reglementarea relevantă este prevăzută la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, potrivit căruia Consiliul, hotărând în unanimitate, stabilește, revizuieste și modifică lista persoanelor, a grupurilor și a entităților cărora li se aplică respectivul regulament, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatele (4)-(6) din Poziția comună 2001/931. Așadar, lista în discuție se stabilește, în conformitate cu articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o decizie de către o autoritate competentă față de persoanele, de grupurile și de entitățile vizate, fie că este vorba de inițierea unor cercetări sau a urmăririi penale pentru un act terorist ori de tentativa de a săvârși, de a participa la sau de a facilita un astfel de act, bazate pe probe sau pe indicii serioase și credibile, fie că este vorba de o condamnare pentru astfel de fapte. Prin „autoritate competentă” trebuie să se înțeleagă o autoritate judiciară sau, în cazul în care autoritățile judiciare nu au nicio competență în domeniu, o autoritate competentă echivalentă în acest domeniu. Pe de altă parte, numele persoanelor și ale entităților incluse pe listă trebuie să facă obiectul unei revizuii la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, pentru a se asigura că menținerea lor pe listă rămâne justificată, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931 (Hotărârea OMPI, punctul 116).

81 La punctul 117 din Hotărârea OMPI și la punctul 131 din Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul* (T-256/07, Rep., p. II-3019, denumită în continuare „Hotărârea PMOI”), Tribunalul a dedus din aceste dispoziții că procedura prin care se dispune o măsură de înghețare a fondurilor în temeiul reglementării pertinente se derulează pe două niveluri, unul național, iar celălalt comunitar. Într-o primă etapă, o autoritate națională competentă, în principiu judiciară, trebuie să adopte în privința persoanei în cauză o decizie care să corespundă definiției date la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. Dacă este vorba despre o decizie de inițiere a unor cercetări sau a urmăririi penale, aceasta trebuie să fie întemeiată pe probe sau pe indicii serioase și credibile. Într-o a doua etapă, Consiliul, hotărând în unanimitate, trebuie să decidă includerea persoanei în cauză pe lista în litigiu, pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o astfel de decizie. În continuare, Consiliul trebuie să se asigure la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, că menținerea pe listă a persoanei în cauză se justifică în continuare. În această privință, verificarea existenței unei decizii a unei autorități naționale care să corespundă definiției menționate apare ca fiind o

condiție prealabilă esențială pentru adoptarea de către Consiliu a unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, în timp ce verificarea măsurilor luate în urma acestei decizii la nivel național apare ca indispensabilă în contextul adoptării unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor.

82 Astfel cum s-a statuat la punctul 134 din Hotărârea PMOI, deși revine Consiliului sarcina probei în privința faptului că înghețarea fondurilor unei persoane, ale unui grup sau ale unei entități este sau continuă să fie justificată din punct de vedere legal, în raport cu reglementarea pertinentă, obiectul acestei probe este relativ limitat la nivelul procedurii comunitare de înghețare a fondurilor. În cazul unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor, după revizuire, sarcina probei privește, în esență, aspectul dacă înghețarea fondurilor se justifică în continuare având în vedere toate împrejurările pertinente din speță și, în mod special, măsurile luate în urma respectivei decizii a autorității naționale competente.

83 În ceea ce privește controlul exercitat de Tribunal, acesta a recunoscut la punctul 159 din Hotărârea OMPI că, în conformitate cu o poziție comună adoptată în temeiul politicii externe și de securitate comună, Consiliul dispune de o largă putere de apreciere în ceea ce privește elementele care trebuie luate în considerare în vederea adoptării de sancțiuni economice și financiare pe baza articolelor 60 CE, 301 CE și 308 CE. Această putere de apreciere privește în special considerațiile de oportunitate pe care se bazează astfel de decizii. Totuși, deși Tribunalul recunoaște Consiliului o marjă de apreciere în domeniu, aceasta nu implică faptul că instanța comunitară trebuie să se abțină de la controlul interpretării de către această instituție a datelor pertinente. Astfel, instanța comunitară trebuie nu numai să verifice exactitatea materială a elementelor de probă invocate, credibilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie toate datele pertinente care trebuie luate în considerare pentru a aprecia situația și dacă sunt de natură să susțină concluziile care sunt desprinse din

acestea. Totuși, în cadrul acestui control, Tribunalul nu trebuie să înlocuiască aprecierea Consiliului cu privire la oportunitate cu propria apreciere (Hotărârea PMOI, punctul 138; a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 22 noiembrie 2007, Spania/Lenzing, C-525/04 P, Rep., p. I-9947, punctul 57 și jurisprudența citată).

⁸⁴ Din aceasta rezultă că trebuie examinat dacă decizia judecătorului de instrucție din Napoli îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. Această dispoziție prevede că includerea pe lista în litigiu trebuie efectuată de Consiliu „pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o decizie de către o autoritate competentă față de persoanele, grupurile și entitățile vizate, fie că este vorba de inițierea unor cercetări sau a urmăririi penale pentru un act terorist ori de tentativa de a săvârși, de a participa la sau de a facilita un astfel de act, bazate pe probe sau indicii serioase și credibile, fie că este vorba de o condamnare pentru astfel de fapte [...] [î]n sensul prezentului alineat, prin «autoritate competentă» se înțelege o autoritate judiciară sau, în cazul în care autoritățile judiciare nu au nicio competență în domeniul reglementat de prezentul alineat, o autoritate competentă echivalentă în acest domeniu”.

⁸⁵ În speță, o autoritate judiciară dintr-un stat membru, și anume judecătorul de instrucție din Napoli, a emis un mandat de arestare preventivă împotriva reclamantului, acuzat de participarea la activități teroriste în sensul articolului 1 alineatul (3) din Poziția comună 2001/931.

⁸⁶ În această privință, trebuie amintit că, într-o situație în care își găsește aplicarea articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, dispoziții care instituie o formă de cooperare specifică

între Consiliu și statele membre, în cadrul combaterii terorismului, acest principiu determină, pentru Consiliu, obligația de a urma pe cât posibil aprecierea autorității naționale competente, cel puțin dacă este vorba de o autoritate judiciară, în special în ceea ce privește existența unor „probe sau indicii serioase și credibile” pe care se bazează decizia acesteia (Hotărârea OMPI, punctul 124).

⁸⁷ Rezultă din situația de fapt din speță că Consiliul a acționat conform articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și Regulamentului nr. 2580/2001. Prin faptul că s-a întemeiat pe o decizie adoptată de o instanță națională și prin faptul că, prin scrisoarea din 15 iulie 2008, a informat reclamantul cu privire la motivele includerii sale în lista în litigiu, Consiliul a respectat obligațiile care îi revin conform reglementării comunitare. Critica întemeiată pe o eroare de apreciere trebuie, în consecință, să fie respinsă.

⁸⁸ În ceea ce privește abuzul de putere, reclamantul nu a furnizat niciun element precis care să susțină această afirmație și care să demonstreze că, prin adoptarea deciziei atacate, instituția a urmărit un alt scop decât cel în vederea căruia i-au fost conferite competențele (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 4 februarie 1982, Buyl și alții/Comisia, 817/79, Rec., p. 245, punctul 28). În orice caz, rezultă din toate considerațiile de mai sus că, în speță, Consiliul a acționat în cadrul competențelor și al puterilor care îi sunt conferite de tratat și de legislația relevantă a Uniunii, astfel încât critica întemeiată pe un abuz de putere trebuie să fie respinsă.

⁸⁹ Având în vedere considerațiile de mai sus, al doilea motiv trebuie să fie respins.

2. *Cu privire la cererea în despăgubire*

Argumentele părților

- ⁹⁰ În ceea ce privește cererea în despăgubire, reclamantul consideră că a suferit prejudicii private și profesionale importante ca urmare a menționării numelui său pe lista în litigiu. Soția sa și el însuși ar fi fost victimele unei „stigmatizări” care ar fi cauzat prejudiciu vieții sale private și sociale. Acesta nu ar mai avea posibilitatea de a obține o viză și de a lucra în Germania. Având în vedere că în concret nu i s-ar reproșa nimic, nu ar avea posibilitatea să se apere. Reclamantul solicită, așadar, repararea prejudiciului său moral, al cărui quantum îl lasă la aprecierea Tribunalului. Acesta consideră că 2 000 de euro constituie o sumă minimă.
- ⁹¹ Consiliul consideră inadmisibilă cererea în despăgubire din lipsă de argumente. Cu titlu subsidiar, Consiliul, susținut de intervenientă, contestă toate argumentele invocate de reclamant în susținerea cererii sale în despăgubire.

Aprecierea Tribunalului

- ⁹² Tribunalul consideră oportun să examineze în prealabil temeinicia cererii în despăgubire. Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, angajarea răspunderii extracontractuale a Comunității, în sensul articolului 288 al doilea paragraf CE, pentru conduita ilicită a organelor sale este supusă întrunirii mai multor condiții, și

anume nelegalitatea comportamentului imputat instituțiilor, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între conduita invocată și prejudiciul pretins (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 14 decembrie 2005, FIAMM și FIAMM Technologies/Consiliul și Comisia, T-69/00, Rec., p. II-5393, punctul 85 și jurisprudența citată).

- 93 În măsura în care aceste trei condiții de angajare a răspunderii sunt cumulative, lipsa uneia dintre acestea este suficientă pentru respingerea unei acțiuni în despăgubire, fără a fi, așadar, necesară examinarea celorlalte condiții (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 13 septembrie 2006, CAS Succhi di Frutta/Comisia, T-226/01, Rec., p. II-2763, punctul 27 și jurisprudența citată).
- 94 În speță, au fost examinate și au fost respinse toate argumentele pe care le-a invocat reclamantul pentru a demonstra nelegalitatea deciziei atacate. În consecință, răspunderea Uniunii nu poate fi angajată pe baza unei pretense nelegalități a deciziei atacate.
- 95 Prin urmare, fără a fi necesar să se examineze excepția de inadmisibilitate invocată de Consiliu, cererea de despăgubire formulată de reclamant trebuie, în orice caz, respinsă ca neîntemeiată.
- 96 Din ansamblul considerațiilor de mai sus rezultă că acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- ⁹⁷ Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Consiliului.
- ⁹⁸ Conform articolului 87 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. În consecință, Republica Italiană va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Domnul Sofiane Fahas suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Consiliul Uniunii Europene.

3) Republica Italiană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 7 decembrie 2010.

Semnături